Για την κακογλωσσιά (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Δεκεμβρίου, 2016

Φιλοσοφημένες ἐμπειρικές ἀλήθειες, τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Παναγοπούλου.

Αναφορικώς με την κακογλωσσιά, που τόσο είμεθα ένοχοι οι πάντες, αναφέρω το εξής διήγημα:

Μακρυά από κάθε θόρυβο ανθρώπινο, επάνω σε μια πλαγιά απόμερη, ένα απλοϊκό σπιτάκι, δέχεται καθημερινά κόσμο και κόσμο, κουρασμένο από την ζωή. Σαν το λιμάνι είναι το σπίτι ενός Πνευματικού.

Μέσα ένας Εσταυρωμένος στον τοίχο ανατολικά και μπρος του ένα κανδηλάκι ακοίμητο, και από το λιβανιστήρι ανεβαίνουν ακατάπαυστα τα μυρωμένα του μοσχολιβάνου κύματα.

Μπρος εκεί γίνεται η ευχαριστία, καρδιές βαρημένες από την αμαρτία ξεκουράζονται. Άνθρωποι τρέχουν καθημερινά, άλλοι με συναίσθησι βαθειά και άλλοι έτσι για τον τύπο, από συνήθεια, όπως κάνουμε εμείς δυστυχώς στις μεγάλες εορτές που εξομολογούμεθα για να κοινωνήσουμε χωρίς μετάνοια όμως, για να ξανακάνουμε τα ίδια μετά την εορτή.

Τι δράματα ξετυλίγονται μέσα εκεί στο φτωχικό κελλάκι; Ο Γέρο Πνευματικός στερεωμένος καλά στην πίστη και φωτισμένος δυνατά με την Χάρι του Θεού, έχει μια ξέχωρη δύναμη να ξεκλειδώνη τις ανθρώπινες καρδιές, να μπαίνη μέσα σαν κυρίαρχος, να γιατρεύει όσες γιατρεύονται πληγές και να γλυκαίνη όσες δεν γιατρεύονται.

Ο αμαρτωλός ανακουφισμένος χύνει δάκρυα και ο πνευματικός σφογγίζοντάς τα με στοργή, κλειδώνει πάλι την καρδιά του. Μεγάλη ανακούφιση αυτό το αποτέλεσμα για τον Πνευματικό.

Μα μερικές φορές, έρχονται και μερικοί από απλή συνήθεια, με χωρίς συναίσθησι. Πόσο τότε κοπιάζει εκείνος; Ιδρώνει, υποφέρει, ικετεύει τον Θεόν να φθάση η χάρις του, είναι μαρτύριο σωστό για τον Πνευματικό κάτι τέτοιες ψυχές.

Μια τέτοια γυναίκα παρουσιάσθηκε μια μέρα στον Πνευματικό να εξομολογηθή και με λόγια πολλά και ζωηρά άρχισε να του λέη πως νηστεύει, πως κάνει ψυχικά πολλά,

πως έχει αρετές πολλές, και μόνο για την αμαρτία δεν έκανε κουβέντα, δηλ. ήλθε να πάρη συγχαρητήριον ευχήν και ουχί συγχωρητήριον.

Ο Γέρων με την δυνατή ματιά του ερεύνησε τα βάθη της και είδε πως κάποιο πάθος δυνατό την έχει δαγκωμένη, το πάθος της κακογλωσσιάς, το να ομιλή καθημερινώς για τους άλλους, να κατηγορή τους πάντας και τα πάντα, γνωρίζοντας ή μη γνωρίζοντας και άρχισε να της μιλάη γι' αυτό και να της δείχνη πως η κακογλωσσιά σπίτια ολόκληρα σαλεύει από τα θεμέλια, οικογένειες ρημάζει και άτομα ρίχνει στην δυστυχία, ακόμη και στον θάνατο και την καταστροφή.

Εκείνη τον κύτταξε με περιέργεια και του είπε τι λες Γέροντα; Με λίγα λόγια που θα πούμε δεν χάθηκε ο κόσμος, δηλ. ζήτησε να πείση και εκείνον πως δεν είναι τίποτα.

Ο Γέρων στάθηκε αμίλητος ολίγον και έσκυψε το κεφάλι, έπειτα έριξε ένα βλέμμα επάνω της και της είπε: καλά, πήγαινε παιδί μου έξω στην αυλή, πιάσε ένα περιστέρι και φέρε μου το εδώ.

Η γυναίκα βγήκε στην αυλή αμέσως, λίγες όρνιθες σκάλιζαν ήσυχες στο χώμα ζητώντας την τροφή τους και καμιά δεκαριά περιστεράκια παίζανε χαρούμενα κάτω από το δένδρο. Ήτανε όλα αγαπημένα το ένα κοντά στο άλλο.

Έτρεξε εκείνη και άπλωσε απότομα τα χέρια της στα περιστέρια και έπιασε ένα, ενώ τα άλλα εφτερούγισαν τρομαγμένα πάνω στο δένδρο. Το αιχμάλωτο περιστεράκι στα χέρια της γυναίκας, ένα ολόλευκο χαριτωμένο, προσπαθούσε με άσκοπα φτερουγίσματα και απελπιστικές κινήσεις να ξεφύγη απ' τα χέρια της, μα εκείνη το κρατούσε δυνατά και μόνον μερικά φτερά ξετινάχθηκαν και χάθηκαν μακριά από τον αέρα που φυσούσε εκείνη τη στιγμή.

Σε λίγο το έφερε στον πνευματικό και εκείνος το πήρε στα χέρια του το χάιδεψε με στοργή, και το έδωσε πάλι στη γυναίκα και της είπε:

- Ανέβα στην ταράτσα του κελιού και μάδησέ το ζωντανό, εκείνη τον κοίταξε με απορία. Να το μαδήσω ζωντανό; Ναι! μάδησέ το ζωντανό της ξαναείπε επιτακτικά ο Γέρων και εκείνη ανέβηκε στο δώμα και άρχισε να το μαδά.

Το άμοιρο πουλί, ως ήτο φυσικόν, πονούσε και έτρεμε σε κάθε ξερίζωμα των φτερών του, που τα άρπαζε ο άνεμος και τα σκόρπιζε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος.

Σε λίγο το όμορφο περιστέρι μαδημένο και γυμνό μέσα στα χέρια της γυναίκας, είναι να το λυπάται κανείς όσο το βλέπει.

Ω! ταλαίπωρο πουλί είπε ο Γέρων όταν το έφερε η γυναίκα και το χάιδεψε με στοργή

και πόνο.

Πήγαινέ το παιδί μου της είπε, πήγαινέ το μέσα στην αυλή και ρίξε το να ζήση μαζί με τα άλλα περιστέρια.

Εκείνη το έφερε και το έριξε, και εκείνο το άμοιρο έτρεξε να φθάση τα άλλα περιστέρια και δοκίμασε να πετάξει μα ανώφελα, δεν είχε φτερά, σαν ντροπιασμένο τώρα, ζάρωσε σε μια γωνιά και στεκόταν σαν κομένο, ενώ τα άλλα περιστέρια, που προ ολίγου παίζανε όλα μαζί χαρούμενα με αγάπη, αγρίεψαν μόλις το είδαν έτσι γυμνό, χύμηξαν επάνω του και άρχισαν να το τσιμπούν με απονιά.

Εκείνο το άμοιρο φώναζε σπαρακτικά σε κάθε τσίμπημα, προσπαθώντας να σωθή, αλλά εξακολουθούν να το τσιμπούν τα άλλα και να τώρα το γέμισαν πληγές και άρχισαν τα αίματα να τρέχουν.

Ω! δυστυχία, είπε με οίκτο η γυναίκα στο καημένο το περιστέρι, Γέροντα το ξέσχισαν, το περιστέρι θα ψοφήση δεν είναι κρίμα;

Πήγαινε και πάρτο γρήγορα, είπε ο Γέρων, να δούμε τι θα κάνουμε. Έτρεξε εκείνη τότε και πήρε το μαδημένο περιστέρι, ενώ τα χέρια της γέμισαν από αίματα.

Το καημένο τι θα απογίνη τώρα Γέροντα, μάτωσε η καρδιά μου που το είδα έτσι, τι θα γίνη, είπε με αληθινή συμπόνοια εκείνη και ο Γέρων, παίρνοντάς το στα χέρια του, της είπε αυστηρά: Βλέπεις τι έκαμες; τι θα απογίνη τώρα το περιστέρι; πώς θα ζήση;

Μα εγώ φταίω; Γέροντα, εσύ δεν μου είπες να το μαδήσω ζωντανό; Ναι εγώ σου είπα είναι αλήθεια, μα τέλος πάντων ανέβα και πάλι στο δώμα και μάζεψε τα φτερά που έβγαλες από πάνω του και εγώ θα τα κολλήσω πάλι και θα ξαναζήση το πουλί.

Τα φτερά; είπε εκείνη με απορία, τα φτερά; Τα πήρε όλα ο άνεμος, στο πέρασμά του σείονταν σύγκορμα τα δένδρα και θα έμεναν κάτω τα φτερά πάτερ; όχι θα τα βρης τα φτερά της είπε, γι’ αυτό πήγαινε στο δώμα να τα μαζέψης, θα τα βρης.

Εκείνη ανέβηκε στο δώμα βιαστικά, μα ούτε ένα φτερό δεν βρήκε και αμέσως κατέβηκε μονολογώντας, θάμεναν φτερά με τέτοιον άνεμο δεν σου το είπα Γέροντα, ούτε ένα δεν βρήκα, τα σκόρπισε όλα ο άνεμος.

Τώρα λοιπόν παιδί μου, είπε με πόνο ο Γέρων, πες μου τι θα απογίνη, έκανες ένα κακούργημα· αφήρεσες όλα τα φτερά από ένα άμοιρο περιστέρι και το έκανες ανίκανο για να ζήση, τώρα και συ πονάς γι’ αυτή την κατάντια του και θέλεις να το σώσης, μα τα φτερά τα πήρε ο άνεμος και δεν μπορείς να κάμης τίποτα, έκαμες το

κακό, και τώρα θέλεις να βοηθήσης, μα δεν έχεις τη δύναμη να το επανορθώσης.

Εγώ φταίω πάτερ; είπε με ταραχή η γυναίκα, εσύ δεν μου είπες να το μαδήσω, και ο Γέρων με συγκίνησι βαθειά και με πόνο απήντησε:

Ναι εγώ σου είπα, είναι αλήθεια, μα σου είπα για να σου αποδείξω πόσο κακό μεγάλο, πόσο κακούργημα μεγάλο είναι να μιλάς για τον απόντα αδελφόν σου.

Με την κακογλωσσιά, έτσι σαν το περιστέρι αφαιρείς από τον αδελφό σου την τιμή, την υπόληψι και κάθε άλλο εφόδιο απαραίτητο για τη ζωή και τότε πώς θα ζήση; πονείς σαν τον δης σ' αυτό το χάλι και προσπαθείς να επανορθώσης το κακό που έκανες, μα τα λόγια σαν τα φτερά τα πήρε ο άνεμος, που να τα βρης, που να τα μαζέψης, που ενθυμείσαι τι είπες για τον απόντα αδελφόν σου;

Το κατάλαβες παιδί μου; ποτέ σου λοιπόν μην ανοίξεις το στόμα σου να πης κακό.

Η γυναίκα έσκυψε το κεφάλι μετανοημένη, ταπεινωμένη και δάκρυα αληθινής μετάνοιας κύλησαν από τα μάτια της. Είχε συνέλθει και είπε, ναι πάτερ μου έχω καταξεσχίσει σάρκες, έχω μιλήσει εναντίον απόντων αδελφών μου, έχω ρυτιδώσει υπολήψεις, έχω μολύνει ονόματα, τώρα το καταλαβαίνω, ότι εξεγύμνωσα πολλές ψυχές απούσες.

Γι' αυτό αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί, ποτέ, μα ποτέ στη ζωή σας μην ανοίξετε το στόμα σας να πείτε κακό για τον απόντα αδελφό σας, ούτε για αστείο. Κάμνετε κακόν ανεπανόρθωτο.

Αν μια ημέρα τον λυπηθείτε για το κατάντημά του, δεν θα έχετε την δύναμη να επανορθώσετε και θα μείνη μέσα στην καρδιά σας ο πόνος ο αγιάτρευτος, μην το κάμνετε, μην πείτε κακό για τον αδελφό σας.

(ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΝΗΜΗ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ 100ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙ 35 ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΥΨΕΛΗ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: apantaortodoxias.blogspot.gr)